

Created by

L.J. Smith

Bestemming

1

Lief dagboek,

Vannacht had ik een afschuwelijke droom. Alles was precies zoals het nog maar een paar uur daarvoor was geweest. Ik was terug in de ondergrondse zaal van het Vitale Genootschap. Ethan hield me vast en ik voelde zijn mes koud en onbeweeglijk tegen mijn keel. Stefan en Damon hielden ons met een behoedzame blik in de gaten, hun lichaam gespannen, terwijl ze wachtten op het moment dat een van hen naar voren kon schieten om mij te redden. Maar ik wist dat ze te laat zouden zijn. Ik wist dat ondanks hun bovennatuurlijke snelheid Ethan mij de keel af zou snijden en ik zou sterven.

Er stond zo veel pijn in Stefans ogen te lezen. Het brak mijn hart om te weten hoeveel verdriet hij zou hebben om mijn dood. Ik verafschuwde de gedachte dat hij nooit zou weten dat ik hem had gekozen, alleen hem – dat al mijn twijfels achter ons lagen.

Ethan trok me nog dichter tegen zich aan en zijn arm lag onwrikbaar om mijn borst, als een stalen band. Ik voelde de koude snijkant van het mes in mijn vlees duwen.

Toen, zonder waarschuwing, zakte Ethan in elkaar, en daar stond Meredith, met golvende haren, haar gezicht woest en vastberaden als een wraakgodin, haar stok nog opgeheven na de dodelijke steek waarmee ze zijn hart had doorboord.

Het had een moment vol blijdschap en opluchting moeten zijn. In het echte leven was het dat ook: het moment dat ik wist dat ik zou blijven leven, dat ik straks veilig in Stefans armen zou liggen.

Maar in de droom werd Merediths gezicht weggevaagd door een felle flits van zuiver wit licht. Ik voelde mezelf kouder en kouder worden, mijn lichaam bevroor en mijn emoties werden gesmoord in een kille kalmte. Mijn menselijkheid glipte weg en er kwam iets hards en onverzettelijks en... anders... voor in de plaats.

In het vuur van de strijd was ik vergeten wat James me had verteld: dat mijn ouders me aan de Wachters hadden beloofd, dat ik gedoemd was een van hen te worden. En nu waren ze gekomen om me op te eisen.

Ik werd doodsbang wakker.

Elena Gilbert stopte en haalde haar pen van het papier van haar dagboek. Ze aarzelde om verder te schrijven. Als ze datgene waar ze het bangst voor was onder woorden zou brengen, zou het nóg echter voelen.

Ze keek rond in haar studentenkamer, haar nieuwe thuis. Bonnie en Meredith waren binnengekomen en weer weggegaan terwijl ze lag te slapen. Bonnies dekens waren opengeslagen en haar laptop was van haar bureau verdwenen. Aan Merediths deel van de kamer, dat er meestal pijnlijk netjes en geordend bij lag, was te zien hoe uitgeput ze moest zijn geweest: de kleren die ze had gedragen om Ethan en zijn vampiervolgelingen te bestrijden en die onder het bloed zaten, lagen nog op de grond. Haar wapens lagen kriskras op het bed, een beetje naar één kant geschoven, alsof de jonge vampierjager een plek had vrijgemaakt en tussen haar wapens in slaap was gevallen.

Elena zuchtte. Misschien zou Meredith begrijpen hoe ze zich voelde. Zij wist hoe het was als je bestemming was bepaald, als je tot de ontdekking kwam dat je eigen dromen en verwachtingen uiteindelijk niets te betekenen hadden.

Maar Meredith had haar lot omarmd. Voor haar was er niets belangrijker, niets waar ze meer van hield dan het jagen op monsters en het beschermen van onschuldige mensen.

Elena dacht niet dat zij aan haar bestemming hetzelfde plezier zou kunnen beleven.

Ik wil geen Wachter zijn, schreef ze ongelukkig. De Wachters hebben mijn ouders vermoord. Ik denk niet dat ik daar ooit overheen kan stappen. Als de Wachters er niet waren geweest, zouden mijn ouders nog leven en zou ik me niet voortdurend zorgen hoeven maken om het leven van de mensen van wie ik hou. De Wachters geloven maar in één ding: orde. Niet in gerechtigheid. Niet in liefde.

Zo wil ik nooit worden. Ik wil nooit een van hen worden.

Maar heb ik een keus? Zoals James het uitlegde was Wachter worden iets wat me gewoon zou overkomen – iets wat ik niet zou kunnen vermijden. Machten zouden zich plotseling openbaren, en ik zou veranderen, klaar voor het afschuwelijks dat nog gaat komen.

Elena wreef met de rug van haar hand over haar gezicht. Zelfs na haar lange nachtrust voelden haar ogen vermoeid aan, alsof er zand in zat.

Ik heb het nog aan niemand verteld, schreef ze. Meredith en Damon wisten dat ik van streek was na mijn gesprek met James, maar ze weten niet wat hij me heeft verteld. Er is gisteravond zo veel gebeurd dat ik geen kans had om het hun te vertellen.

Ik moet hier met Stefan over praten. Ik weet dat alles dan uiteindelijk... beter zal voelen.

Maar ik ben bang om het hem te vertellen.

Toen Stefan en ik uit elkaar waren, liet Damon me inzien welke keus ik moest maken. Het ene pad leidde naar het daglicht, met de kans om een normaal meisje te zijn en een bijna normaal, bijna menselijk leven te leiden met Stefan. Het tweede pad leidde naar de nacht, naar een leven vol Macht, avontuur en de tomeloze vreugde die de duisternis kan brengen, met Damon.

Ik heb het licht gekozen, ik heb gekozen voor Stefan. Maar als ik gedoemd ben een Wachter te worden, is het pad van duisternis en Macht dan niet onvermijdelijk? Word ik iemand die het ondenkbare kan doen: het leven nemen van zulke zuivere, liefdevolle mensen als mijn ouders? Hoe kan ik een normaal meisje zijn, als Wachter?

Elena werd uit haar gedachten weggerukt door het geluid van een sleutel in het slot. Ze sloeg het met fluweel beklede dagboek dicht en schoof het snel onder haar matras.

‘Hoi,’ zei ze, toen Meredith de kamer in kwam.

‘Ook hoi,’ zei Meredith met een grijns. Elena’s donkerharige vriendin kon hooguit een paar uur hebben geslapen – toen Elena naar bed ging, was Meredith op vampierjacht gegaan met Stefan en Damon en

ze was weer vertrokken voor Elena wakker werd – maar ze zag er fris en opgewekt uit. Haar grijze ogen straalden en ze had een lichte blos op haar olijfbruine huid.

Elena drong haar eigen zorgen vastberaden naar de achtergrond en keek haar glimlachend aan.

‘De hele dag bezig geweest om de wereld te redden, superheld?’ vroeg ze een beetje plagerig.

Meredith trok één elegante wenkbrauw op. ‘Om je de waarheid te zeggen kom ik net uit de leeszaal van de bibliotheek. Heb jij geen essays in te leveren?’

Elena voelde haar ogen groot worden. Met alles wat er de afgelopen tijd was gebeurd, had ze geen moment aan haar studie gedacht. Ze had genoten van haar colleges, en op de middelbare school was ze een van de beste leerlingen van de klas geweest, maar de laatste tijd hadden andere aspecten van haar leven haar aandacht opgeëist. Móést ze iets inleveren?

Maar wat maakt het uit? De gedachte was zwaar en ontmoedigend. *Als ik een Wachter moet worden, doet mijn studie er toch niet toe.*

‘Hé,’ zei Meredith, die de plotselinge wanhoop op Elena’s gezicht verkeerd begreep. Ze raakte met haar koele, sterke vingers even Elena’s schouder aan. ‘Maak je geen zorgen. Je redt het wel.’

Elena slikte en knikte. ‘Zeker,’ zei ze, en ze dwong zichzelf om te glimlachen.

‘Gisteravond heb ik met Damon en Stefan trouwens wel een stukje wereld gered,’ zei Meredith, bijna verlegen. ‘We hebben vier vampiers gedood in de bossen langs de rand van de campus.’ Ze pakte haar vampierjagersstok voorzichtig van het bed en klemde haar hand om het gladde middenstuk. ‘Het voelt echt geweldig,’ zei ze. ‘Om te doen waar ik voor heb getraind. Waar ik voor ben geboren.’

Elena huiverde licht bij deze woorden, en ze dacht: waar ben ik voor geboren? Maar ze moest iets tegen Meredith zeggen waar ze de vorige avond niet aan toe was gekomen. ‘Je hebt mij ook gered,’ zei ze eenvoudig. ‘Dank je wel.’

Merediths ogen kregen een warme uitdrukking. ‘Graag gedaan,’ zei ze luchtig. ‘We hebben je nodig. Dat weet je.’ Ze opende het

smalle, zwarte foedraal voor haar vechstok en stopte het wapen erin. ‘Ik tref Stefan en Matt straks bij de bibliotheek om te kijken of we de lichamen uit de geheime zaal van de Vitales kunnen halen. Bonnie zei dat haar bezweringen om ze te verbergen niet lang zouden werken, en nu het donker is moeten we ze opruimen.’

Elena voelde een steek van bezorgdheid in haar borst. ‘Wat als de andere vampiers zijn teruggekomen?’ vroeg ze. ‘Matt zei dat hij dacht dat er meerdere ingangen waren.’

Meredith haalde haar schouders op. ‘Daarom neem ik de stok mee,’ zei ze. ‘Van Ethans vampiers zijn er weinig meer over, en de meeste zijn vrij nieuw. Stefan en ik kunnen ze aan.’

‘Gaat Damon niet met jullie mee?’ vroeg Elena, terwijl ze van het bed klom.

‘Ik dacht dat Stefan en jij weer bij elkaar waren,’ zei Meredith. Ze keek Elena met een vorsende blik aan.

‘Dat is ook zo,’ zei Elena. Ze voelde haar gezicht gloeien. ‘Dat denk ik tenminste. Ik probeer... niets te doen wat dat in de war kan schoppen. Damon en ik zijn vrienden, hoop ik. Ik dacht alleen dat je zei dat Damon er vannacht bij was toen jullie op vampierjacht gingen.’

Merediths schouders ontspanden. ‘Ja, dat is zo,’ zei ze droevig. ‘Hij genoot van het vechten, maar later in de nacht werd hij steeds stiller. Hij leek een beetje...’ Ze aarzelde. ‘Ik weet niet, moe misschien.’ Ze haalde haar schouders op en haar stem klonk weer wat opgewekter. ‘Je kent Damon. Hij werkt alleen mee onder zijn eigen voorwaarden.’

Elena pakte haar jack en zei: ‘Ik ga met je mee.’ Ze wilde Stefan zien, ze wilde hem zien zonder Damon erbij. Als ze – Wachter of niet – ging proberen om met Stefan dat pad naar het daglicht te volgen, dan moest ze haar geheimen blootgeven en niets voor hem verborgen houden.

Toen Elena en Meredith bij de bibliotheek aankwamen, zaten Stefan en Matt al te wachten in de bijna lege kamer met de deur waarop ONDERZOEKSKANTOOR stond. Stefan keek Elena met een ernstig glimlachje aan, en ze voelde zich plotseling verlegen. Ze had hem de

afgelopen weken veel verdriet bezorgd en ze hadden elkaar de laatste tijd zo weinig gezien dat het bijna voelde alsof ze helemaal opnieuw begonnen.

Naast Stefan zat Matt. Hij zag er bleek en afgetobd uit en hij klemde met een grimmig gezicht een grote zaklamp in zijn hand. Zijn ogen hadden een sombere, gekwelde blik. Het vernietigen van de Vitalevampiers was voor de anderen een overwinning geweest, maar die vampiers waren Matts vrienden geweest. Hij had Ethan bewonderd, in de veronderstelling dat hij een mens was. Elena kwam naast hem staan en kneep hem in zijn arm, om hem stilletjes te troosten. Zijn arm verstrakte onder haar aanraking, maar hij schoof iets dichters naar haar toe.

‘Naar beneden dan maar,’ zei Meredith kordaat. Stefan en zij rolden het kleedje op dat midden in de kamer lag en daar kwam het valluik tevoorschijn, nog steeds bedekt met de kruiden die hoorden bij de beschermende bezweringen die Bonnie de vorige avond haastig had uitgesproken. Ze konden het luik gemakkelijk omhoogtillen. Blijkbaar was de betovering uitgewerkt.

Terwijl ze met zijn vieren de trap afdaalden, keek Elena nieuwsgierig om zich heen. De vorige nacht waren ze zo wanhopig geweest om Stefan te redden dat ze niet veel van haar omgeving had gezien. De eerste trap was een simpel houten geval, een beetje gammel, en kwam uit op een verdieping met rijen vol boekenkasten.

‘Magazijn van de bibliotheek,’ mompelde Meredith. ‘Camouflage.’

De tweede trap zag er hetzelfde uit als de vorige, maar toen Elena op de eerste trap stapte, bewoog die niet mee onder haar voet, zoals bij de eerste trap het geval was geweest. De trapleuning voelde gladder aan onder haar hand, en toen ze op de overloop kwamen, strekte zich aan weerskanten een lange, lege gang in de duisternis uit. Het was hier kouder en Elena huiverde terwijl ze even aarzelend op de overloop bleven staan. Impulsief duwde ze haar hand in die van Stefan terwijl ze de derde trap afliepen. Hij keek haar niet aan en hield zijn ogen strak op de trap voor hen gericht, maar na een paar seconden sloten zijn vingers zich geruststellend om de hare. De spanning

stroomde bij zijn aanraking uit Elena's lichaam weg. Alles komt goed, dacht ze.

De derde trap was een solide exemplaar van zwaar, donker, gepolijst hout dat glansde in het schemerige licht. De trapleuning was rondom versierd met houtsnijwerk. Elena zag de kop van een slang, het langgerekte lichaam van een rennende vos en andere gedaanten die ze in het voorbijgaan moeilijker kon onderscheiden.

Toen ze onder aan de laatste trap kwamen, stonden ze voor de rijkversierde dubbele deuren die toegang gaven tot de ontmoetingsruimte van de Vitales. Het ontwerp van de deuren volgde dezelfde motieven als ze op de trapleuning had gezien: rennende dieren, kronkelende slangen, gewelfde mystieke symbolen. Midden op beide deuren stond een grote, gestileerde letter v.

De deuren zaten met een ketting aan elkaar vast, zoals ze ze hadden achtergelaten. Stefan stak zijn vrije hand naar voren, brak de ketting met groot gemak doormidden en liet hem kletterend op de grond vallen. Meredith duwde de deuren wijd open.

Een zware, koperachtige geur van bloed kwam hun tegemoet. De ruimte stonk naar de dood.

Matt hield zijn zaklamp stevig vast terwijl Meredith zocht naar een lichtknop. Eindelijk werd het tafereel voor hen verlicht: het altaar dat voor in de zaal had gestaan lag op zijn kant en de schaal met bloed lag iets verder weg op de grond. Uitgedoofde toortsen hadden langgerekte, vettige, zwarte rooksluizen achtergelaten op de muren. Lichamen van vampiers lagen slap in plassen kleverig, half opgedroogd bloed, hun kelen opengereten door Damon of Stefan, of hun lichamen doorboord door Merediths stok. Elena keek ongerust naar Matts bleke gezicht. Hij was niet bij het gevecht geweest. Hij had de slachting niet gezien. En hij had deze mensen gekend, hij had deze zaal gezien toen hij werd versierd voor een viering.

Matt slikte zichtbaar terwijl hij met zijn ogen de zaal afzocht. Na enkele ogenblikken fronste hij zijn wenkbrauwen en hij vroeg met een zwakke stem: 'Waar is Ethan?'

Elena's ogen vlogen naar de plek voor het altaar, waar Ethan, de leider van de Vitalevampiers, een mes tegen haar keel had gedrukt.

De plek waar Meredith hem met haar stok had gedood. Meredith maakte een zacht, ontkennend geluidje.

De vloer was donker van Ethans bloed, maar zijn lichaam was nergens te bekennen.

2

Warm bloed, zoet van verlangen, vulde Damons mond en zette zijn zintuigen in brand. Hij streeelde met één hand het zachte, goudblonde haar van het meisje, terwijl hij zijn mond steviger op haar roomwitte hals drukte. Onder haar huid voelde hij haar bloed kloppen in het gelijkmatige ritme van haar hart. Hij zoog met grote, dorstige slokken haar wezen naar binnen.

Waarom was hij hier ooit mee gestopt?

Hij wist natuurlijk waarom: Elena. Altijd, het hele afgelopen jaar, Elena.

Uiteraard had hij toch af en toe zijn Macht gebruikt om slachtoffers tot gewilligheid te verleiden. Maar hij had dat gedaan in het onbehaaglijke besef dat Elena het zou afkeuren. Hij werd dan gekweld door het beeld van haar blauwe ogen die hem met een ernstige, wetende blik opnamen en vaststelden dat hij tekortschoot. Niet goed genoeg, vergeleken bij zijn eekhoornvretende kleine broertje.

En toen het erop leek dat het voorgoed uit was tussen Stefan en Elena, toen hij dacht dat hij zijn gouden prinses misschien toch nog zou krijgen, was hij gestopt met het drinken van vers bloed. In plaats daarvan had hij koud, smakeloos, oud bloed gedronken van ziekenhuisdonoren. Hij had zelfs het smerige dierenbloed geprobeerd waar zijn broer op leefde. Damons maag draaide om bij de herinnering, en hij nam nog een flinke, verfrissende slok van het verrukkelijke bloed van het meisje.

Dit betekende het om vampier te zijn: je moest leven, menselijk leven in je opnemen om je eigen bovennatuurlijke leven in stand te houden. Al het andere – het dode bloed in de opgeslagen bloedzakken of het bloed van dieren – maakte dat er slechts een schaduw van jezelf overbleef, en dat je Machten geleidelijk wegebden.

Dat mocht Damon niet meer vergeten. Hij was zichzelf kwijtgeraakt, maar nu was hij terug.

Het meisje bewoog in zijn armen en maakte een vragend geluidje. Hij zond haar een kalmerende dosis Macht toe, die haar weer plooibaar en rustig maakte. Hoe heette ze? Tonya? Tabby? Tally? Hoe dan ook, hij zou haar geen kwaad doen. Niet blijvend. Hij had al heel lang niemand van wie hij bloed had genomen kwaad gedaan... niet erg, niet als hij er met zijn hoofd bij was. Nee, het meisje zou het bos uit lopen en teruggaan naar haar studentenvereniging, en ze zou er niets ernstigs aan overhouden. Alleen een lichte duizeligheid en een vage herinnering aan een avond met een fascinerende man wiens gezicht ze zich niet precies kon herinneren.

Ze zou het prima redden.

En als hij haar had uitgekozen omdat haar lange goudblonde haar, haar blauwe ogen en haar roomwitte huid hem deden denken aan Elena? Nou, daar had niemand iets mee te maken, behalve hijzelf.

Eindelijk liet hij haar los, en hij ondersteunde haar zachtjes toen ze even wankelde. Ze was verrukkelijk – niet te vergelijken met Elena's bloed, lang niet zo krachtig en bedwelmend – maar het zou onverstandig zijn om vanavond nog meer bloed van haar te nemen.

Het was beslist een knap meisje. Hij schikte haar haar zorgvuldig over haar schouders om de bijtsporen in haar hals te verbergen en ze keek hem met grote, verdwaasde ogen aan.

Die ogen waren fóút, verdomme. Ze hoorden donkerder te zijn, helderblauw als lapis lazuli, en omkranst met dikke wimpers. En nu hij goed keek was het haar duidelijk geverfd.

Het meisje keek hem met een aarzelende glimlach aan.

'Je kunt maar beter teruggaan naar je kamer,' zei Damon. Hij liet een bevelende stroom Macht in haar overvloeien en vervolgde: 'Je zult je later niet herinneren dat je me hebt ontmoet. Je zult niet weten wat er is gebeurd.'

'Ik kan maar beter teruggaan,' herhaalde ze met de verkeerde stem, in het verkeerde timbre, op de verkeerde toon. Er klopte niets van. Haar gezicht lichtte op. 'Mijn vriendje wacht op me,' voegde ze eraan toe.